

[Statsministeren]

ger, men vil sige, at hr. Bilgrav-Nielsens indlæg var præget af den nøgternhed og den realisme, som altid har været grundlag for hr. Bilgrav-Nielsens politiske arbejde, i hvert fald så længe jeg har kendt ham eller har hørt om ham. Og jeg vil tilføje, at jeg var glad for hr. Bilgrav-Nielsens understregning af minimalstatens enorme distance fra det danske velfærdssamfund. Hr. Bilgrav-Nielsens engagement og understregning af de socialt udstøtte gruppers krav på omsorg fra samfundet tror jeg et klart flertal i Folketinget var glad for.

Hr. Bilgrav-Nielsen nævnte det ikke, men jeg vil gerne understrege – og det tror jeg alle gør klogt i at lytte til – at gruppen af socialt udstøtte i Danmark i dag udgør i alt ca. 30.000-40.000 mennesker. Den omfatter hjemløse, den omfatter sindslidende. For denne gruppes vedkommende skønnes det, at der er 25.000 mennesker i dag, der hører til i gruppen sindslidende. Dertil kommer 10.000 stofmisbrugere og mennesker, der kan placeres i den gruppe ud fra andre synspunkter. Hjemløse, sindslidende og mennesker, der på andre måder er kommet ud på den mørkere side af livet – 30.000-40.000 mennesker er der i vores land lige nu. Dem skal der tages hånd om. Det kan markedsøkonomien som bekendt ikke klare, og derfor var jeg glad for hr. Bilgrav-Nielsens meget fundamentale betragtninger omkring minimalstat og liberalisme uden samfundsøkonomisk ramme, som jeg helt og fuldt deler.

Jeg vil gerne understrege det ved at sige: Det koster noget at leve i et samfund, der tager sig af de udstøtte. Det koster at leve i et samfund, der sætter maksimalt ind på at bekæmpe arbejdsløsheden. Det koster at leve i et samfund, hvor der er en rimelig tryghed, omgivet af en verden, der bestemt er utryk. Vi må sige det ligeud, hvis vi skal være ærlige, og derfor kan der heller ikke sættes det lys op for dem, der måtte ønske det, at liberalismen, den totale og usminkede, er svaret på hverdagens problemer. Det forholder sig i virkeligheden modsat.

Jeg vil derfor også sige til hr. Fogh Rasmussen, at der var en side i min åbningsredegørelse, som der af pladmæssige grunde – og måske også stilmæssige – ikke var mulighed for at tage med, men jeg kan jo tage mig visse friheder i min afslutningsreplik her, og det vil jeg gøre. Jeg vil nemlig nu citere det, som jeg ikke læste op fra min åbningsredegørelse. Det lyder således:

»Danmark har i realiteten et stort problem. Fra det stammer næsten alle andre. Det problem er til gengæld blevet så alvorligt, at det er ved at blive en reel trussel mod den fælles velfærd og den enkeltes velfærd. Problemet er blevet et ulykkeligt symbol på afmagt, og det værste er måske, at vi har talt så længe om det, lovet så meget, sat så mange prognoser op og dog nået så lidt, at alt for mange ikke længere tror på, at vi har viljen til at løse problemet.

Jeg taler om mennesker uden arbejde. Efter snart 20 år med arbejdsløshed har vi vænnet os til at tale om og tælle arbejdsløse i titusinder, ja, i hundredtusinder. I vores land, som har så megen rigdom, så mange menneskelige og faglige ressourcer, og som i bund og grund har så meget at være stolt af, må hovedkraften i al vores politiske indsats lægges her. Vi skal ikke tale om 350.000 arbejdsløse. Vi skal tale om 350.001 arbejdsløse, og det er denne sidste arbejdsløse, vi skal tænke på, når vi her i Folketinget, i tv og i aviserne taler om tallene i statistikkerne.«

Jeg tager dette med nu for god ordens skyld for at understrege den alvor, regeringen tillægger den indsats mod arbejdsløsheden, vi her har lagt op til, og derfor har jeg nemt ved at svare på hr. Fogh Rasmussens spørgsmål om, hvor vigtig jeg synes at den dagsorden, de fire regeringspartier i dag lægger frem, egentlig er. På godt dansk: Jeg synes, det er en god dagsorden. Eller som det hedder i det område, hvor både hr. Fogh Rasmussen og jeg er født: Den er ikke så ringe endda, for den siger jo tingene, som de er – at arbejdsløshedsproblemet bør være og er denne regerings højeste prioritet i den økonomiske politik. Det håber jeg da også at partiet Venstre kan tilslutte sig. Jeg synes, at det er en god og fornuftig dagsorden, som ligger helt i forlængelse af den linie, regeringen har haft fra starten.

Fru Merethe Due Jensen opholdt sig ved samfundets overlevelsesmuligheder, når det gælder overførselsindkomster, når det gælder vores velfærdsydelser. Fru Merethe Due Jensen gjorde sig, synes jeg, fundamentale betragtninger om det, som tiden her ikke levner mulighed for at give svar på. Men blot ét svar måske: Jeg tror ikke så meget, problemet er, at vores sociale ydelser er for høje eller for gode; jeg tror, hovedproblemet er, at der er for mange mennesker, der kun og alene er henvist der-